

DE ZEE – DE ZEE

Die ochtend staat zij aan de vloedlijn; het wordt intussen eb. Zij ondergaat dat heel deze zee een terugwaartse beweging maakt en de golven verderweg vervlakken, egaal lijken te worden. De horizon houdt dezelfde kromming waar schepen langs gaan of achter verdwijnen. De helderblauwe lucht erboven; wat wolken. En die zon. Een plaatje, zou je zeggen.

*De zee van zojuist
nu de vloed neergaat naar eb:
jou zó te missen.*

Een handvol meeuwen – vier welgeteld – deinen van hoog naar omlaag, scheren vlak over de golving en gaan, niet ver van haar af, richting de duinen, de voorste met helmaanplant; die storm. Zij kijkt weer naar de zee: dit water met wat daarin leeft, gebeurt, een kind dat erin verdrinkt. De maangetijden met twee uitersten; die ene waar zij nu doorheen gaat.

*De kalme branding –
golven voegen zich gevoeglijk
in de vorige;
twee ruziënde wandelaars
overstemmen het geruis.*

Simon Buschman